

VIORILE

STOMFF ANDREI AUREL

VIORILE

Viorile nu plâng, e doar un mit
Menit să ne întoarcă spre iubire,
Cum se întoarce soarele din fire
Spre dimineata-n care ne-am iubit.

Viorile ne dojenesc cu struna
Și ne mângâie rănilor adânci.
N-aș vrea să fi plecat acum? Atunci?
Iubirea noastră n-a fost decât una.

Viorile ne leagă adesea
Cu note lungi, ușor sfâșietoare
Și cu parfumul țărmului de mare
Unde se stinge valul ne-nteles.

Viorile sunt trupuri de silfide
Ce le sărută adieri molcome,
Sunt strune-ntinse, pline de arome
Ce pot chiar veșnicia a desfide.

Viorile sunt ultima iubire,
Ultimul vals care încheie balul.
Să cânte dară până urcă valul
Și poartă totul spre nemărginire.

Viorile nu plâng, e doar un mit
Pe care l-am citit întâmplător.
Îmi dăruiesc destinul de cocor
Viorilor pe care le-am iubit.

12 MAI 2015